

4300.

Изглеждаше, че пише нова песен,
Над белия невинен лист надвесен,

Но не от музи бил е вдъхновен,
А съчинявал доноси за мен...

Той беше мъж пределно безупречен
И на изкуството навек обречен,

За да обслужва с преданост и чест
Навред общественя интерес,

Отказвайки вразите да пощади
Без оглед стари ли са или млади...

Отново срещнахме се в общ затвор
Като певци в затворнически хор,

Приятел негов бе го изпреварил
И с донос бе го също окошарил.

4301.

Нима „ДС” е само учреждение
Загрижено за всички до един?
Не е ли всяко наше поколение
Във дълг към този мощен властелин?

Осъществява вещо той управата
На родната земя във всеки кът
Със роля на държава във държавата,
Началник на която е страхът.

И молим се: „Ти нашата Мадона си,
Икона на народната ни власт,
С молитвите под формата на доноси
До теб достига праведният глас.”

А слънцето? От нежност се разтапя то
В чест на Димитър Иванов-Гестапото.

4302.

Роди се във уста с лъжица златна
И с участ всепартийно благодатна,
За да живее в приказни палати то -
Момче, известно с прозвището Батето.

Отрано слънцето му взе да свети,
Като глава на разни комитети,
Бе гордо с царско-зетското си звание
И шеметното си предназначение.

Постигаше със смелост своите цели
И бързо доста долари спечели
Дори и Олимпийското движение
За милион предложи с намаление...

Но този път за жалост не сполучи –
Прогониха го като бясно куче.

4303.

На Времето с праволинейността
И на живота с кривата линейност
Съдбата участта ни очерта
Да бъдем импрегнирани с идейност.

Идейността започва със слова,
А после в революция прераства
И жертва се човешката глава
С цел гилотината да не ръждясва.

Най-безнадеждният ѝ резултат
Е сътворяването на тирани,
А те идейността ще претворят
Във трон и той по мярка ще им стане.

Кое за тази драма е типично? –
Че повторима е периодично.

4304.

*...а светят жълти зимни дюли,
наредени върху комода(Ат. Далчев, "Стаята")*

От страстен порив към прослава движени
Поетите с нестихваща охота
И с непрестанно книжно каканижене
Избиват номера си във живота.

Благоприятно действат им наградите,
А те изглежда нивга не ще свършат,
Раздават ги на старите и младите,
На някой шеф хатъра да не скършат.

И във поезията ни нараства плевата,
А зърно и за посев не остава,
Защото и на сън, а и на яве тя
На най-послушните прослава дава.

Творец на поетически ковчези е
Съвременната кухненска поезия.

4305.

Когато търсим Истината, голата,
Животът нявга щом ни затежи,
Усещаме ли ролята на волята
Сред тържището на безброй лъжи?

За мен е тя последната инстанция
На помощ в предпоследния ни дъх,
Която е естествена гаранция,
Човечността у нас че взима връх.

За нея пази най-добра от строфите
Обожествяващият я поет
И я възвеличават философите*,
Като основа на световен ред.

Не е ли тя най-ясен показател
Какво е всъщност „Вечният двигател“?

**A. Schopenhauer (Die Welt als
Wille und Vorstellung)*

4306.

Лекарствата със стойност безполезна
По брой нарастват бързо ден след ден,
Подмамени във доларова бездна
От Господ, за печалби възкресен.

Блаженстващите автори кои са
На този възхитителен грабеж,
Чиято безнаказаност разтриса
Света със образа си вечно свеж?

Откакто здравето ни стана стока,
Завод за здраве управляват те,
Цената на продукта е висока
И се очаква вечно да расте.

Нима изглежда странно, че тогава
Цената на смъртта ще намалява?

4307.

*Оказа се, че тя е непразна от
Светаго Духа. (Ев. Мат. 1:18)*

На Девата-светица Гавраил
Е съобщил, че ще роди Син Божи,
А истината със лъжа покрил,
Защото вяра без лъжа не може.

Не знаела избраната жена,
Че всъщност е родила два Исуса,
Била е яка като планина
И само ден лежала е лехуса.

Исусите творили чудеса
И най-голямото е най-известно –
Единият от тях на кръст вися,

А другият е с жителство небесно,
Светата Дева без да е узнала,
Живот че на близнаци тя е дала.

4308.

На ръст той беше съща запетайка,
Но бе надут, наперен и суров,
Разхождаше се често със нагайка
И към конете хранеше любов.

Разправя се, че двама вестовои
Заради кон е до несвят пребил,
За да докаже на света, че той е
Осанка на началник придобил.

Глупак във генерал го произведе
И армия му смело повери,
Приписаха му няколко победи,
Със ордени дариха го дори.

Наричаха го „конник без глава”,
Глави обаче доста надживя.

4309.

В словаря на врабчето няма „ние”,
Нито понятието стадно „колектив”
И с никого не иска да се бие,
Защото е със нрав миролюбив.

За разлика от нас то е свободно,
Не се нуждае и не търси вожд
(Във името на щастие народно!) -
Дебелокож или пък тънкокож.

То самолети не изобретява,
От малко свикнало е да лети,
Но граници държавни не признава,

Лети по всички земни широти
И точно за което във ДеСе-то
Отдавна му е черно досието.

4310.

*„За Сталина!“ – Боен вик от
Втората световна война.*

Обичам да се вирам в хитрините
На управляващия свърхбандит,
С които ловко хвърля прах в очите
На всеки лъган, грабен или бит.

За себе си избира свободата,
При другите замества я дългът
И правото с „Ура!“ под знамената
За него да се бият и да мрат.

Той някога бе Хитлер или Сталин.
А после Кадафи или Садам,
От безогледни историци хвален,
За да изгуби чувството за срам.

И после всеки оцелял глупак
Го хвърлят в бой за свободата пак.

4311.

На най-великите творци творбите
Подържам в превъзходна чистота,
За да запазят винаги боите
Неповторимата си красота.

Чистач съм от години във музея,
Общувам с генните всеки ден,
Лелея и мечта да ги възпея,
От музите щом бъда посетен.

Не знам обаче как това ще стане
И без да ща преситата расте,
А равнодушието ми се кани
Със мрежите си да ме оплете.

След вътрешна борба и раздвоение
На заем търся чуждо вдъхновение.

4312.

Човек се ражда със стремеж към щастие,
Но мре сред неочаквани покрус
Без плодовете на народовластие
Поне веднъж в живота си да вкуси.

Внушават му, че по предназначение
Той трябва някого до смърт да следва,
За свое да приема чуждо мнение
Ако служебно иска да напредва.

Със тази издевателска мелодия
Опасно често се съобразява,
Упойка тя за всичките народи е,
За да понасят своята държава.

Търпението е национално,
Страданието – индивидуално.

4313.

Безмислен като празна катедрала,
Началникът е винаги зает
В безмислено просторната си зала,
Която той нарича кабинет.

Какво ли прави в натежала леност
Пред белия безмълвен празен лист?
Оглежда го с приятна убеденост,
Че ще остави ценен ръкопис.

Така е всеки ден. Листът е празен
И той е обладан от самота,
Със скука и негодност е наказан,

Прикрит зад недостъпната врата,
А нея, като често се сменяват,
Роботи предани я охраняват.

4314.

Припомням си прикритата жестокост -
Как милиони мряха без следа,
Но днес тя даже се шири на показ
И благославя своите чеда.

Обезглавявания вече стават
Пред телевизионния екран,
Убийците им за да се надяват
На рай за всеки враг от тях заклан.

Жестокостта със вярата се слива
Във някаква античовешка сплав,
Кога е права и кога е крива
Зависи от божествения гняв.

А може би Отецът-Бог тъжи,
Човечеството че се размножи.

4315.

Чрез своята душа международна
Сплотява нациите глупостта
И служи за звезда пътеводна
Из дебрите на посредствеността.

Със Дявола и Бога тя общува
Другарски и на равни начала,
Дори на мен понявга ми се струва,
Че да ги съюзява би могла.

Дали с корона или без корона,
Не помни колко дълго е на власт,
На нея подчинява се Закона,
На нея подчинявам се и аз.

Една и съща, вечна и могъща,
Планетата ни цяла тя обгръща.

4316.

Човек на Свободата посвещава
Огромни паметници по света,
Но да възвеличава не успява
С един единствен Справедливостта.

Навярно незаконно е родена,
Но по закон оставена да мре
Непокорима и непокорена...
Без паметник дали е по-добре?

Тя бе невинна, непотребна, скромна,
Подобно на народната любов,
С кончината си за да ни напомня
Светът за нея, че не е готов.

Отвсякъде внимателно изтребена,
Тя днес е във читанките погребана.

4317.

*Един поет да е подлец е лошо, но подло
поколение поети е е трагедия (Мнение)*

С какво ли занимават се поетите
Във времена на тежки изпитания?
Най-често с музите си заети те
Или с отчетно-изборни събрания.

Цивилни срещу танкове се биеха
Чрез личното си жертвоприношение,
А те, поетите, без срам се криеха
Зад болшевишките постановления.

Възпяваха си щедро петилетките
И крепостния труд в ТеКеЗеСе-тата,
Затягайки решетките на клетките,
Които ни деляха от планетата.

И всички те са и сега щастливи
С умениято да остават живи.

4318.

„Превръщай в злато чуждото страдание!”
Е повик незаглъхващ векове,
Той тайните потискани желаня
На свиждане със съвестта зове.

А съвестта не страда от безсъница,
Кажй ѝ „Лека нощ!” и вече спи,
На сън устоите ѝ лесно гънат се,
Особено щом срам не ги крепи.

Сами предлагат себе си страдалците
На поп, аптекар, лекар, генерал,
На банките и интелектуалците,
На всеки, който помощ е продал.

И в тази човеколюбива зона
Се действа под заслона на Закона.

4319.

Все търсена, но ненамерена...
Срещу властта ваксина няма,
Земята, цяла разтреперена,
Се взира в Путин и Обама.

Напразно. Те са инфектирани
Навсякъде по дух и тяло,
Но нямат болка за умирање,
Крепи ги стадното начало.

А стадото със послушание
Ги възприема с болестта им
И управленската им мания
Обезпечава с кървав заем.

Та кой посмял би да ги съди?!
Така било е... И ще бъде!

4320.

Последният проблясък на живота,
Обикновено назоваван „смърт”,
В безсмъртие превърна на Голгота
Христос със своя пример милосърд.

Да го повторят искаха мнозина,
Но никой да го стори не успя
По някаква неведома причина,
Далеч от православната тълпа.

Но аз успях все пак да разгадая
Подробности по спорния въпрос
И от известно време вече зная
Защо ли е неповторим Христос.

Успехът – твоя, вашия и моя
Зависи всъщност от бащата кой е...

4321.

Да хвалиш робството в **свободен** стих
Изисква мощ на творческия напън,
Но да отсъдя аз могъл не бих
Как става с кокъла в уста захапан.

А хората умеят. И без срам
Участват в користната надпревара
Сред богоборческия ален храм,
Да продадат най-много сляпа вяра.

Възнаграждават ги с по някой къс
На господарите им от софрата
И те със преданост пречупват кръст
Във чест на робството и Свободата.

Съюзът им изглежда твърде сложен,
Но във поезията е възможен

4322.

Сърдита на народа е властта,
Защото той е свикнал да ѝ пречи,
А тя си облекчава участта
Чрез гръмогласни самохвални речи.

Ако го нямаше тя би могла
Да се заеме с личните въпроси
И от хазната вила и кола
За милите си внуци да изпроси.

От всеки поданик недоубит
Властта без изключение печели,
За да засища своя апетит
И на роднините си звездочели.

Дере тя от народа девет кожи,
Но факт е, че без него миг не може.

4323.

Расте омайващото подлизурство,
Обгърнало отвсякъде водача
И денонощно дава се дежурство
Това да бъде главната задача.

Хвалбите всичките са безгранични,
Безпрекословни, непреодолими,
Просташки, даже често неприлични,
Но превъзнасят неговото име.

Всесилният водач ги насърчава,
Хвалителите хвалят в надпревара
За няколко зрънца преходна слава,
Изметени на вожда от хамбара.

Изпразни ли се, те по навик стар
Преместват се до някой друг хамбар.

4324.

Животът бе безмислен и красив -
Направихме го смислен и нещастен,
А твърде често безпощадно сив
Откакто е на разума подвластен.

Природата се доста колеба
Дали в човека умственост да вложи
И неговата горестна съдба
Да осветчава с истините божи.

Но те излязоха фалшификат,
Тъй както всяка наша добродетел,
Със малко бог обаче с много ад,
За да обслужват силния владетел.

По този начин днес сме разделени
На господари и на подчинени.

4325.

Владимир Илич твърдо бил уверен,
Че Достоевски бил е зъл пророк,
Нарекъл го е даже „архи-скверен”
И го е забранил за дълъг срок.

Тургенев също не го е обичал,
За анти-Достоевски бил признат,
Но „архи-скверен” не го е наричал,
А само „руския маркиз дьо Сад”.

На тези двамата не им се чудя
И думите им следва да простим,
Че в плен са на приятната заблуда
Как с него някой е съизмерим.

А той е всеки век и всеки миг
Загадъчен, огромен и велик.

4326.

Във свят, във който слава се въздава
На клоуни, спортисти, на актьори
И на убийци в поза величава,
Човек за слава трябва да се бори.

А струва ли си? Вероятност? – Нула.
Ти може да си сътворил наука,
Да си създал лечебна молекула,
Но славата във друг дом ще почука.

Не ще се споменава твоето име,
Ти колкото и да напращаш сили,
Най-много с буквички полунезрими
Да пишат: „Учените са открили...”

За да не паднеш в тази славна клопка,
Иди да риташ футболната топка!

4327.

От прелестните стихове узнах,
Отскоро че бащата на поета
(И той го пише със синовен страх)
Прекарвал доста дълго във клозета.

Чрез гениалната си простота
Творецът случката обогатява,
Простатата на стария баща
Успешно във изкуство пресъздава.

Щом само леко се уголеми,
Прославата е удесеторена,
Раздира равнодушните тъми
И разведрява цялата Вселена.

Блазе на поетическата лира,
Навред която работа намира!

4328.

Съдбата е която разпределя
Тъгата, щом се буйно разцъфти
И определя всекому предела
На точното тегло. Или почти.

Невинните са щедро надарени
Със най-големия възможен дял,
От него подлеците са лишени.
Защо? Едва ли някой би признал.

Срещу тъгата имат здрава броня,
От златни нишки плетена е тя
И с покровителството на Закона,
Чрез тях познал на вожда ни властта.

Тъгата, най-накрая в заключение,
На бедните продават с намаление.

4329.

Живеем радостни във дни прекрасни,
Отдавна чакани и пророкувани,
Когато фактите са несъгласни
Със придружаващото ги тълкуване.

Отдавна него всеки предоставя
На челниците наши политически,
Защото те не търсят празна слава,
А искат да ни преродят марксистически.

Едни ще мислят, други ще се трудим,
Докрай за да сътворим единството,
Докато всички врагове прокудим,

Оставяйки единствено роднинството,
А то осигурява вишегласие
И важно за началстващите маси е.

4330.

„Магията на словото е странна –
От глупостта създава красота,
Но само с глупост, правилно подбрана,
Която възхвалява смелостта.

Да пишеш „Нищо, те ще паднат честно”
За хора, застрашени да умрат,
Отвсякъде изглежда неуместно,
Особено „на този славен рът”.

Така посредственикът разсъждава
И сигурно за себе си е прав,
Но чудото на словото остава,
По-силно от закон и параграф.

Изгряват текстове без страх и грях
И „Опълченците на Шипка” с тях.

4331.

Човек от детството расте в лъжи
И между тях най-едра ми се струва,
Във плен която вечно го държи,
Е справедливостта, че тържествува.

А тя се носи вредом по света,
Но само в драми, филми и романи
Под форма на несбъдната мечта,
Наивните с надежди за да храни.

Накрая се намесва Господ-Бог
С патент за справедливостта задгробна,
Която, казват, е с безкраен срок
И за рекламата е най-удобна.

От там обаче всяка добродетел
До днес се възприема без свидетел.

4332.

Един въпрос изгаря ми душата:
Не е ли „Всичките са маскири!”
Валидна критика за божествата,
Небето със които ни дари?

Войните, водени „за права Бога”,
Успяват хората да преполвят,
Когато неизменно, по тревога,
Кланетата възникват всеки път.

Те, божествата ни, от кръв пияни,
Смъртта ни благославят за сеир
А живите човеци, недоклани,
В молитви превъзнасят ги безспир.

Без да изпитвам някаква вражда
Аз на въпроса отговарям с „Да!”

4333.

Обезкръвяване, обезкостяване,
Обезчестяване на общността
Е факт дори и без оповестяване,
Роден от гърчовете на властта.

И маршировката, и дресировката,
По такта на партийния кривак
Провеждаха се строго под диктовката
На битката с измисления враг.

С кротуване в замяна на добруване
В живота лазехме от край - до край
И чрез старателното си преструване
Прославяхме несбъднатия рай.

Самите ние, вярно, сме без слава,
Но знаем точно как се оцелява.

4334.

Корупция и подкуп Прокурора
Е свързал чрез невидим чуден мост –
За подкупа се влиза във затвора,
А за корупцията в шефски пост.

Тя ражда президенти, премиери,
Министри и професори дори,
А също услужливи касиери,
Заети със прането на пари.

Човекът трудно се ориентира
В осъществяващия се грабеж,
Но с безпогрешна яснота намира,

Че му остава все по-малко „кеш“
Откакто радиото му разкри,
Че „кеш“ е равнозначно на „пари“.

4335.

Измира честно честният човек
И с примера си учи обществото
Да вярва в онзи невъзможен век,
Когато вредом ще цари доброто.

За пример служи докато е жив,
Преди към небесата да поеме,
Но примерът му, ангелски красив,
Изглежда няма кой да възприеме.

Къде се е родила честността?
В природата не съществува честност.
Защо ли тя безпокои света
С доказаната своя безполезност?

А може би честта на всяка нация
Е плод на отрицателна мутация?

4336.

Пред Бюст на Александър Цезар плаче,
И благородна завист го гнети,
Че сред международните палачи
Не той, а Александър пръв блести.

А после Ленин, Хитлер, Мао, Сталин
Постигат колективен нов рекорд,
От всички видни историци хвален,
Рогатия дори е с него горд.

Науката в подем е. Нови средства
За обезчовечаване твори,
Без тях промишленият бизнес бедства
И може да остане без пари.

Над всичко грее участта всевластна:
За хората Земята става тясна.

4337.

Бе време на религиозен страх,
Изгаряха се автори и книги,
А всички оцелели покрай тях
Поставяха безплатно във вериги.

Разцъфва се книжовният прогрес
Не само с грешни книги под възбрана,
Но се допълва и с такива днес,
Препоръчвани ни със закана.

Mein Kampf на Хитлер, ”Краткий курс” на Сталин
Със своите чудовищни тиражи,
Нахлуваха във всеки дом печален,
Прогонвайки и „Библията” даже.

И всичко беше на свободна воля:
„Ще ме четеш ли, или да те коля?”

4338.

Лъжа и истина са заменими
По всяко време и за дълъг срок,
Защото често са неразличими
По лични документи и по име,
Коя коя е знае само Бог.

Властта използва странното им свойство
В изгода на народния прогрес
И усмирява нашто безпокойство
Чрез непрекъснатото преустройство
На нашия и своя интерес.

Че сме щастливи, тя ни убеждава
И който каже, че така не е,
Към Онзи свят набързо се отправя
За да се свърже с Господ и Сие.

4339.

Младежи, свежи и невежи,
Се дипломираха в РАБФАК,
Културата за да бележи
Победи под партиен флаг.

Те бяха сходни и негодни
За съзидателни дела,
Но славни синове народни
Със гордо вдигнати чела.

Така премина младостта им,
Провалът раждаше провал,
Успехът, даден им на заем,
Закърпваше се със медал.

Смъртта? - Дочакаха и нея,
Предшествана от юбилея.

4340.

За робството човек се обучава –
Едни привикват лесно, други трудно...
Това не трябва да ни удивлява;
В явлението няма нищо чудно.

Теорията му е разработил
Гигантът на класическата мисъл,
Известният на всички Аристотел
И в трудовете си я е описал.

С фашизма, комунизма и нацизма
Модерната робия се маскира
При опита да е лечебна клизма,
Разстройство щом държавата раздира.

Но роб ли си, червен или кафяв,
Най-важно е гърбът ти да е здрав.

4341.

От хората без съвест се страхуват,
Но и мнозина им завиждат тайно,
А явно са готови да робуват
И всичко е безкрайно обичайно.

Човек без съвест може да убива
Безцелно, безпощадно, безпричинно,
Властта донейде само го опива,
За него тя е благодатно вино.

С убийствата той мисли, че е силен
И те успокояват му душата
След всеки кървав пир обилен,
При който жертвата е Свободата.

Той твърдо вярва в своето призвание...
Безсмъртието му е наказание.

4342.

От робска кървава ръжда разяждани,
В мълчанието търсим упокой,
Макар че раждани сме да сме граждани
И господари на живота свой.

Така спокойствието си заплащаме
Чрез отказа от блян за Свобода
И благослов към вожда си изпращаме
В двореца под червената звезда.

В Христос да го превърнем се напъваме
Със кротка коленопреклонна страст,
Но вместо ний на кръст да го разпъваме

Той може да разпъне всички нас
Или поединично да ни беси
Във името на висши интереси.

4343.

Живеем сред вълшебна нищета,
Безличията станаха величия,
В тактичност се превърна подлостта,
А откровеността във злоезичие.

Да славим управлябация вожд
От право се превърна в задължение,
А той добър ли е или е лош
Изглежда е без всякакво значение.

Защо не иначе е, а така,
Въпрос е доста късен за задаване,
На Времето безстрастната река
Не подлежи на никакво преправяне.

А може би в страната нищетата
Е част от естеството на нещата?

4344.

Харесвам притчата за трите власти*
С отделни ясли в родната страна,
Като живачни капки са прекрасни,
Но много лесно сливат се в една.

Обича с патос да ни я разказва
Залостеният във властта тиран,
Полезен колкото сибирска язва,
А може би и толкова желан.

Нито за миг той няма да ги пусне,
Десницата му стиска ги в юмрук,
Лъжите му са груби, безизкусни,
Но той налага ги със сърп и чук.

Ако за нещо друго сте се сетили,
Не чакайте да срещнете свидетели.

**Charles-Louis de Montesquieu(L'Esprit des lois)*

4345.

Не е ли всеки мавзолей завод
За прясна памет на народ и род?
Тук разходите са материални,
А всичките печалби са морални.

От лоното на славния мъртвец
Събира лаври местен големец
И със подръжката му без умора
Си вадят хляба ред подобрани хора.

Парите за смъртта не се пестят,
Не ги пестят и хората на щат,
Които благосклонно мавзолеят
Дарява с право дълго да живеят.

И затова, когато го взривиха,
В скръбта си всички се обединиха.

4346.

Опитвам някакси да подредя
По тяхната престъпност свърхчовешка
Коя е най-голямата беда,
Която те наричат скромно „грешка“.

Поглеждам към графата на смъртта,
А там убийствата са милиони
Във опита червената мечта
Да ражда кървави наполеони.

Но кой да оправдае би посмял
Това, че с изключителна бруталност
Най-светлия човешки идеал
Превърнаха във дяволски реалност!

Навярно има кой да им прости,
Но не и аз. А може би и ти.

4347.

Могъл ли би човек да не приветства
Съветите на Справедливостта,
Избиването ни да съответства
На принципите на Законността?

„Единствено след съд и със присъда!“
Да бъде пропускът към Онзи свят
И всичките пороци на света да
Пресекнат и се преустановят!

Идеята пое другарят Сталин
И с ясения си семинарски стил
Екзекутира в порив гениален
По този начин всеки враг немил.

И от самопризнания раздирани,
По сталински те бяха ликвидирани.

4348.

„Кой е евреин, определям аз!”
Провиква се с нацистки жест маршалът,
Зконът е под неговата власт
И в него се пробужда канибалът.

„Не си ли с буржоазен произход?”
Измъчват те червени кадровици,
Притиснали нещастния народ
В железните си ръкавици.

И ти доказваш не което си,
А онова, което ти се иска,
Та то живота ти дано спаси
От бесни комунист и комунистка.

И затова във робската държава
Не се живее, а се оцелява.

4349.

В моментите на непосилна скръб
И на самоубийството пред прага
Душата ни открива в своята глъб,
Безумието много че помага.

Пресеква се мисловният поток
И ведрост безпричинна го замества,
А лудостта превръща се във Бог,
Когото в своя храм душата чества.

И Времето забравя своя път,
Дори се връща в изходната точка,
На скърбите, които се тълпят,
То без пощада дава им отсрочка.

Безумието, леко и приятно,
Понявга се оказва безвъзвратно.